

Ebergényi Viktória

Én, az úrlény

Minden jog fenntartva!

A könyv bármely részének, vagy egészének közzététele a szerző engedélye nélkül szigorúan tilos!

A borító az 123rf.com vektorgrafikájának felhasználásával készült.

ISBN: 978-615-81977-0-0

E-mail: girlsandwomenmagazine@gmail.com

Honlapok:

vickykonyv.gportal.hu

girlsandwomenmagazine.gportal.hu

Ebergényi Viktória:

Én, az úrlény

Első fejezet

A nevem Vita Katalin. Igen, a vezetéknevem Vita és hű is vagyok hozzá. Tulajdonképpen bármin képes vagyok veszekedni annak ellenére, hogy többségében csendesként emlegetnek. Az is lehet, hogy bennem van a hiba, hogy nem értem, hogyan lehetek egyszerre csendes és veszekedő típus, de annyi biztos, hogy ha valakinek az előbbi tulajdonságommal van baja, akkor azt hangoztatja, ha pedig a másikkal, akkor meg azt. Mondjuk, lehet benne valami. Nem vagyok egy egyszerű eset, úgyhogy ha egyetlen szóval kellene jellemeznem önmagam, akkor nehéz helyzetben lennék. Az általános iskolában különcnek neveztek, mert valahogy mindig más voltam, mint a többiek. Talán akkor ez a megfelelő szó? Á, nem, az nem lehet! Bár igaz, hogy ha az osztályban szavazás volt valamiről, akkor mindig én voltam az, akinek a véleménye nem is hasonlított senkiéhez sem. Néha már úgy érzem, hogy sosem találom meg a helyem a nagyvilágban. A 8 osztály alatt nem sikerült egy barátot sem szereznem az iskolában. De hangsúlyozom, hogy az ISKOLÁBAN, merthogy egyéb-ként van egy barátom egészen kiskorom óta. Vele sosem jártam egy suliba és a 9.-et sem vele kezdem majd, mert én péknek fogok tanulni, ő viszont gimnáziumba megy. A neve Marci. Az a vágya, hogy érettségi után egyetemre menjen és jelenleg az orvosi pálya a nagy álma. Igaz, tavaly még rendőr akart lenni, de hát legalább van több dolog, ami esélyes lehet. Vele ellentétben én azonban nem tudom, hogy mi legyek. A pék szakma ugyanis amolyan "muszáj valamit választani" - alapon került terítékre. De inkább egyelőre ne is fecseglünk erre a szót, mert most sokkal fontosabb dolgom van! Holnap kezdődik a középiskola! Iszonyatosan ideges vagyok, mert most az egyszer be akarok illeszkedni. Nem akarok különc lenni, bár nem tudom, hogy ezt hogyan is csináljam. Most itt vagyok Marcival, aki próbál lelket önteni belém. Nem szeretném megkérdőjelezni a képességeit, de ez egyáltalán nem szokott sikerülni neki.

- Nem értem, hogy miért félsz, hiszen ez csak egy iskola - jelenti ki olyan magabiztosan, ahogy csak tudja, de olyan biztos az, hogy ő sem hisz abban, amit mond, mint ahogyan én most egy sárga széken ülök. Márpedig egy sárga széken ülök a kedvenc kávézónkban, az Ízvilágban.

- Marci, ugye ezt most nem mondod komolyan? - kérdőjeleztem meg a legjobb, vagyis pontosítok, az egyetlen barátomat, miközben ő csak tovább szürcsöli a koffeinmentes kávéját.

- Csak légy önmagad! - Ó te jó ég! Mégis hogy mondhatja ezt? Hiszen ez eddig sem vált be! De nem, ezúttal nem is fogok figyelni arra, amit mond. Mi-közben ő tovább mondja a "Te pedig olyan szerethető lány vagy, csak meg kellene tanulnod alkalmazkodni" monológot, inkább lazán lófarkba kötöm a hajam, majd nagyon hangosan beleszürcsölök a természetes édesítőszeres eperturmixomba - Mondd, figyelsz egyáltalán? - kérdezi tőlem, de én inkább úgy csinállok, mint aki meg sem hallja - Ne csináld ezt Kati! Mikor arról beszélök, hogy légy önmagad, mindig úgy teszel, mint akit nem érdekel, hogy mit mondok. Pedig lehetsz önmagad úgy, hogy nem leszel különc! Te kis szerethető úrlény! - Na, ennél a szónál bizony betelik az a bizonyos pohár! Még hogy úrlény! Én nem vagyok az! De nem, továbbra sem mondok neki semmit. Úgyis csak azt akarja, hogy veszekedjek vele. De nem adom meg neki ezt az örömet. Bár jöhetne a pincér, hogy hozzon még nekem turmixot, mert már kevés van, és nem tudom tovább szürcsölni - Úrlény! - ismétli már megint.

- Nem vagyok úrlény! - kiabálom neki, miközben nem elég, hogy megszegtem a némasági fogadalmamat, melyet az ilyen helyzetekben tenni szoktam, de még a kávézó összes vendége is olyan gyorsan felém fordítja a fejét, hogy csoda, hogy egyiküké sem esik le. Mégis milyen barát az ilyen, de most komolyan? Mi történt azokkal az időkkel, mikor a tanácsait megtartotta magának, mert jobban érdekelte az, hogy játszunk valamit? Meg egyébként is, hogy veszi a bátorságot, hogy így nevezzen engem? Most olyan dühös vagyok, hogy arra nincs is szó!

- Na, jó, vegyük sorra: nem eszel sem cukrot, sem húst. A ruháidat színek szerint rendezed, megtartottad az összes gyermekkori játékodat, minden csütörtökön teszel sárgarépát a szendvicsedbe, nyáron is hordasz zoknit és gyűjtöd a szalvétákat. Nem ezekkel van a gond, hanem azzal, hogy ezekről sokszor beszélsz. Ezért kezelnek különként, mert kevesen vannak a környezetemben, akik ugyanezeket teszik. Vagy nincsenek is ilyen emberek. Úrlénynek is ezért nevezlek téged, nem pedig azért, mert meg akarlak bántani - összegzi nekem a dolgokat, majd megint beleiszik a kávéjába. Bezzeg nekem már nincs turmixom. Mégis hol van a pincér?

- Marci, képzeld, a gyümölcsökben is van cukor, úgyhogy eszem cukrot. A lábfejemet pedig ki nem állhatom, azért hordok mindig zoknit. Nem értem, hogy ezekkel, vagy a többivel mi a baj - vágok vissza.

- Nem azt mondtam, hogy baj. De olyan vagy, mintha úrlény lennél. Ezt neked is be kell látnod! - idegesít tovább.

- Nem tudhatod, hogy milyen egy úrlény! – na, jó, ezt hülyeség volt mondanom, mert tudom, hogy nem hiszi azt, hogy a szó legszorosabb értelmében vagyok úrlény. De mindegy, valahogy vissza kellett vágnom - Meg különben is mit akarsz? Azt, hogy másnak mutassam magam? Az előbb még azt mondtad, hogy legyek önmagam. Most akkor mit akarsz? - kérdezgetem tovább és bevallom őszintén a hangnemenem nem épp a legkedvesebb.

- Nem, a világért sem akarom, hogy másnak mutasd magad. Csak kicsit légy emberibb! Ha valaki például cukros kaját eszik előtted, akkor ne kezdj bele a "Cukor helyett ehetsz mást is, ami egészségesebb..." - kezdetű beszédedbe, mert a legtöbben a falra másznak tőle. Nem kell kiemelned azt, hogy te tölgyfacukrot eszel, mert akkor hülyének néz. Persze ha egyszer csak úgy megkérdezi valaki, hogy milyen édesítőszert használsz, akkor válaszolhatsz őszintén. De egyébként meg olyan mintha ki lenne írva a homlokodra, annyiszor mondogatod - most komolyan azt mondtad, hogy tölgyfacukor?

- Az nyírfacukor Marci, nem tölgyfacukor! - javítom ki, még mindig nem éppen kedves hangon.

- Most nem ez a lényeg!

- Azt hiszem Marci, hogy bátran kijelenthetjük, hogy nem vagy jó barát. Attól, hogy sokat tudsz rólam, még nem ismeresz. Nem vagyok úrlény, úgyhogy kikérem magamnak ezt a megnevezést! Most pedig inkább hazamegyek és összeszedem a holmikát a sulira, úgyhogy kérlek, ne is telefonálj! - mondom ismételtelen nem kedves hangon, utána felállok az asztaltól, majd belenézek a turmixos poharamba – Na, jó, holnap azért mégis, mert érdekelni fog, hogy neked milyen lesz az első napod. Úgyhogy akkor újra beszélhetünk, de addig ne keress! - fordulok vissza és akkor meglátom a pincért. Mégis hol volt eddig? Mindegy, nem érdekes, nem vitázom tovább.

Ha az ember túl van egy veszekedésen, akkor naivan azt hiszi, hogy arra a napra már nem várhat hasonlót. De tévedni emberi dolog - NEM PEDIG ÚRLÉNY DOLOG - úgyhogy egyik után jöhet a másik. Épp-hogy átvedlek az otthoni öltözékembe - ami egy melegítőnadrágot és egy kinyúlt pólót jelent - máris arra leszek figyelmes, hogy anyu a nevemet kiabálja. Azt hiszem, tudom, kitől örököltem a nem éppen kedves hangvételt. Néhány másodpercig gondolkodom, hogy biztosan kimenjek-e a konyhába, de mivel anyu úgyis hamar megtalálna - merthogy a lakásunkban egy konyha, egy előszoba, egy fürdő és két hálószoba található - úgy döntök, hogy szembenézek az anyukinézettű lényvel, akinek a hangja az oroslánén is tútesz. Mielőtt a konyhába érek, kiveszem a zsebemből a mobilomat és a kijelzőjét tükrönek használva próbálom magamra erőltetni a "Nem csináltam semmi rosszat" - mosolyomat.

- Szia, anyu! Bocsi, hogy nem köszöntem be, mikor megjöttem, de gyorsan át akartam öltözni, mert beleizzadtam a ruhámba - magyarázkodom neki és hát nem is hazudok. Olyan meleg van odakinn, hogy kifejezetten jól érzem magam a hűs lakásban.

- Mégis hogy képzelted ezt kislányom? - kérdezi kicsit halkabban, mint ahogyan nemrég a nevemet kiáltotta, de bevallom, ez a hangerő sem tetszik. Az meg főleg nem, hogy közben a büntettem felé mutat.

- Azt nem én csináltam, hanem apu! - jó, tudom, ez határozottan igazságtalan húzás tőlem, de mikor egyszer apu összetörte az összes tojást, mikor kivette a hűtőből, akkor nekem kellett összetakarítanom, mert csak még jobban összekente a padlót. Úgyhogy azt hiszem, kvittek vagyunk, nem?

- Nem hiszem, hogy ő csinált volna brokkolis turmixot magának. Nem elég, hogy elrontottad a turmixgépet, még fel sem takarítottál magad után! Még a plafonon is brokkoli van! - nem tudom, hogy csinálja, de sikerült büntudatot keltenie bennem. Valahogy nem látom értelmét annak, hogy magyarázkodjak, úgyhogy inkább felmászom az asztalra anyu mellé és segítek neki lemosni a plafont.

A nap további részében szóra sem méltatott, mikor viszont apu hazaért és leültünk vacsizni, szomorúan kijelentette, hogy ki kell festeni a konyhát. Persze csak azután mondta ezt, miután dühösen ecsetelte apunak a történeteket. Hát, mit ne mondjak, tőle is megkaptam a kiabálást, de minden egyes szót tűrtem. Ami egyébként elég furcsa, mert szokásom visszabeszélni. Még étvágyam sem volt, úgyhogy inkább bementem a szobámba és onnan hallgattam, hogy mit beszélnek rólam. Borzasztó ember vagyok! Tönkretettem a konyhát, a turmixgépet és az egyetlen barátommal is összeveszttem. Ami pedig a legfontosabb: csalódást okoztam a szüleimnek már számolni sem tudom, hogy hányadszorra. 14 éves vagyok, úgyhogy ideje felnőnem és vállalnom a felelősséget! Miután egymás után kétszer megmostam a fogamat - he, ezt Marci nem tudja rólam! - megfürödtem és mentem aludni. Amint lekapcsoltam a villanyt, amit különben felkapcsolni sem kellett volna, mert még szinte világos van, apu benyitott és jó éjt kívánt anyu nevében is. Borzasztó dolog ez a büntudat! És most itt fekszem a szobámban, abban a tudatban, hogy helyrehozhatatlan dolgokat tettem.

Második fejezet

Ó, ne már! Azt hiszem, hogy elromlott a faliórám. Még csak most volt este, de hamar reggel lett. Mégis hogy lehet ez? Szinte semmit sem aludtam. Vagy várjunk csak, lehet, hogy mégis? Átaludtam az éjszakát. Na, jó, akkor mégis jó az órák. Nagy ásítás közepette azért leellenőrzöm a telefonomat is. Igen, reggel 6 van. Ma kezdődik életem egy új fejezete. Új iskola, új diákok és új tanárok. Mindezek előtt azonban anyuval kell megbirkóznom. De félre ne értsetek, nem szó szerint! Oké, akkor levegő kifúj, aztán befúj! Indulhatok is! Azt hiszem, ilyen lassan még sosem mentem, mint most. Talán mazochista vagyok, mert rögtön a plafonra nézek, amint a konyhába érek. Már így is elég rosszul érzem magam, miért kell újra és újra látnom a büntetemet?

- Szia! - csak ennyi? Anyu úgy látszik csak ennyit hajlandó velem beszélni. Hihetetlen ez a közöny, de komolyan! Mint egy robot. Semmi érzélem. Mégis hogy csinálja?

- Szia, anyu! - magamra erőltetek egy mosolyt, biztos, ami biztos.

- Ül le! - azt hiszem, kezd alakulni. Anyu most parancsolóan szól hozzám. Azért ez jobb, mint a közöny, nem?

- Hm, csak nem rántotta? - nyami, az a kedvencem.

- De igen, az. De brokkolit nem tettem hozzá, bár tudom, hogy szereted – na, jó, mintha megforgatta volna bennem a kést. Szenvedek, hát nem veszi észre? Büntudatom van, ez nem elég? Hányszor kell még az orrom alá dörgölni? Még jó, hogy apu már a munkában van, mert akkor tőle is hallgathatnám ezeket.

- Így is finom - mondom ezt úgy, hogy csak egy falat csúszott le. Na, nem azért, mert nem jó, hanem mert gyomoridegem van az iskola és a büntület miatt is.

- Ahhoz képest nem eszel valami sokat - jegyzi meg. És igen, a hangja még mindig nem tetszik. Mikor lesz már ennek vége?

- Nem vagyok éhes. Inkább megyek, megmosom a fogamat és felöltözöm – tájékoztatom szomorú hangon. Nem, egyáltalán nem játszom meg, valóban így érzek. Szomorú vagyok és letört. Mindegy, a hangom tükrözi az érzéseimet. Talán ez majd meghiúsítja. Persze nem ez volt a szándékom. Vagyis tudat alatt mégis, de akkor sem játszom meg magam és ezt nem csak bizonygatom, hanem tényleg így van. Már látom is magam előtt, ahogy szomorú pózával lépek be a terembe. Azt hiszem, akkor majd azért magamra erőltetek valami vigyort, mert ez nem állapot.

Na, igen. Most itt állok. Itt van előttem az iskola, a Pék és Cukrász Szakképző épülete, amely most még hatalmasabbnak és veszélyesebbnek tűnik, mint a beiratkozás napján. Pedig bizony akkor is rettegtem. Most azonban a rettegés egy olyan szintjére sikerült lépnem, mikor úgy izzad a tenyerem, mintha a Niagara-vízesésbe mártottam volna és hát izé, hogy is mondjam... a bélműködésem is kezd szagossá válni, ha értitek, mire gondolok. Hű, ez nagyon ciki! Mindig ez van, mikor igazán izgulok. Mi lesz velem majd a szakmunkásvizsgán, ha egy épületbe ilyen nehezen tudok belépni? Na, jó, nem kell ennyire előre szaladni, addig még van egy kis időm. Most most van. Jó, tudom, ez egy hülye mondat volt. Bár ha jobban belegondolok, akkor igaz. Mert hát a MOST a fontos. Légzés gyakorlat: levegő kifúj, aztán befúj. Nem történhet semmi rossz, semmi ciki, semmi olyan, amit sokáig fognak emlegetni és most valóban beillesz-kedek az osztályba! Csak nem lehet olyan nehéz! Akkor be is lépek. Most. Mondom most! Na, most már végre engedelmeskednek a lábaim. Oké, határozottan kijelenthetem, hogy az épület bent is ugyan-azt a benyomást kelti, mint amelyet kintről, úgyhogy félek. Méghozzá nagyon. De nem hagyhatom, hogy mindez befolyásoljon. Magabiztosnak kell tűnnöm. És mit tesz ilyenkor egy magabiztos tinilány? Hát megkeresi az osztályát az udvaron, mert ott lesz az évnnyitó. Azt hiszem, azon az ajtón jutok ki oda. Na, végre itt vagyok az udvaron. Mennyi jókedvű diák! Pedig ha belegondolok, a legtöbben nem is szeretnek suliba járni. Akkor meg mégis minek örülnek? Á, megvan! Újra láthatják a barátaikat és beszélhetnek nekik a nyári élményeikről, vagyis arról, ami nekem nem volt. Mármint persze volt néhány ez, meg az, de nem mentünk nyaralni, pedig sokan ezt szokták tenni ilyenkor. És hát barátom is csak egy van, méghozzá egy olyan, aki nem ide fog járni. Tulajdonképpen az én nyári élményeim nem igazán voltak jók, mert szokásomhoz híven, sokszor hülyét csináltam magamból, úgyhogy nincs min hencegnem. Na, mindegy, nem érdekes, most megkeresem az osztályomat. Végre egyszer hosszú idő után egyszerű dolgom van, mert a betonra vannak írva krétával az osztálynevek. De jó! Így legalább biztosan nem állok rossz sorba. Bár az nem igazán világos, hogy a többiek miért nem álltak még be. Mindenki inkább beszélget és megy ide-oda, pedig 5 perc és kezdődik az évnnyitó. Hát ez senkit sem izgat? Jó, nem baj, én azért itt várok, biztos jön még valaki. És nem nagy meglepetésemre így van. Mögém áll egy